

РЕШЕНИЕ

№ 7382

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 23.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7397** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.26 и сл. ЗГВРСНР.

Образувано е по жалба на К. Г. А., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: обл. В., общ. В., [населено място], [улица], вх. „Б“, ап. 13, чрез Д. В. П., адвокат от САК, с адрес на дейността: [населено място],[жк], [улица], етаж 3, офис 14, срещу Разпореждане № 4505-40-646 от 21.04.2021 г. на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, с което въз основа на заявление-декларация с вх. № Ц4502-21-218 от 25.09.2020 г., на осн. чл. 26, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗГВРСНР, на жалбоподателя е отпуснато гарантирано вземане в общ размер на 628 лв. със сума за изплащане 497.05 лв.

Жалбоподателят счита, че размерът на гарантираното вземане е определен неправилно, в резултат на което е формирана сума за получаване, която е значително по-малка в сравнение с реално дължимата, поради това оспореното разпореждане е незаконосъобразно и като такова същото подлежи на отмяна по съдебен ред на основанията по чл. 146, т. 4 и т. 2 от АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят К. Г. А. чрез АДВ. Д. В. П., редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. П.. Адв. П. моли съдът да отмени обжалваното разпореждането и да върне преписката със задължителни указания за изчисляване на точния размер на гарантираното вземане, на което има право жалбоподателят. Претендира разноски, за което представя списък. Моли за срок за писмени бележки.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ФОНД „ГАРАНТИРАНИ ВЗЕМАНИЯ НА

РАБОТНИЦИТЕ И СЛУЖИТЕЛИТЕ“ КЪМ НАЦИОНАЛНИЯ ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ, редовно уведомен, се представлява от юрк. А.. Юрк. А. – изразява становище, че жалбоподателят е с прекратено правоотношение от 01.03.2018 г., към която дата няма начислени и неизплатени обезщетения по чл. 222 от КТ. Претендираното обезщетение, за което има издаден изпълнителен лист следвало да бъде насочено към работодателя и е предмет на друго производство. В тази връзка, моли съдът да потвърди разпореждането като правилно и законосъобразно, по мотиви, изложени в акта.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление - декларация с вх. № Ц4502-21-218/25.09.2020 г. на ТП на НОИ-С. град, жалбоподателят е поискал от Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” [населено място] при НОИ гарантирано вземане, размерът на гарантираното вземане, според него, е определен неправилно и в резултат на това е формирана сума за получаване, която е значително по-малка в сравнение с реално дължимата, отпуснато е гарантирано вземане в общ размер на 628 лв., а сума за изплащане е 497.05 лв.

Според жалбоподателя Директорът на Фонда е пропуснал да отпусне дължимото към К. А. гарантирано вземане за обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на 510 лева. Административният орган правилно е приел, че жалбоподателят отговаря на всички законови изисквания за получаване на гарантирано вземане по Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя /ЗГВРСНР/ въз основа на депозираното от него заявление-декларация. Размерът на отпуснатата сума според А. е определен неправилно.

С Решение № 869 от 22.11.2018 г. на РС - В. по гр. д. № 2180/2018 г., [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател, е осъдено да заплати на А. следните суми: на основание чл. 128, т. 2 вр. чл. 242 КТ, сумата от 430 лева /четиристотин и тридесет лева/, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за м. февруари 2018 г., на основание чл. 224 КТ сумата от 80 лева /осемдесет лева/, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за три дни през календарната 2018 г., и на основание чл. 222, ал. 1 КТ сумата от 510 лева /петстотин и десет лева/, представляваща обезщетение за оставането му без работа след уволнението в резултат на закриване на част от предприятието в размер на едно месечно брутно трудово възнаграждение за времето от 01.03.2018 г. до 31.03.2018 г.

Въз основа на Решение № 869 от 22.11.2018 г. на РС - В. по гр. д. № 2180/2018 г., К. А. се е снабдил с изпълнителен лист от 21.12.2018 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20191420400037 по описа на Л. Г. Л., с район на действие в [населено място]. По изпълнителния лист фигурира и посоченото обезщетение с правно основание чл. 222, ал. 1 от КТ.

От Сметка за размера на дълга на [фирма], с ЕИК 204119R01 по и.д. № 20191420400037 по описа на Л. Г. Л. се потвърждава, че по изпълнителното дело не е погасявана никаква част от дълга. Съгласно сметката, общо дължимата към 21.09.2020

г. сума по изпълнителното дело е 1408.72 лв., която включва и въпросното обезщетение в размер на 510 лв.

Всички посочени документи са приложени към депозираното заявление-декларация с вх. № Ц4502-21-218 от 25.09.2020 г., въз основа на което е образувано производството по издаване на процесното разпореждане. Административният орган е следвало да е наясно, че обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ е дължимо, но не е изплатено. Посоченото вземане е установено с влязло в сила съдебно решение, което се ползва със сила на присъдено нещо, която Директорът на фонд „ГВРС“ към НОИ е длъжен да зачита съгласно чл. 297 от ГПК.

Съгласно чл. 3 от ЗГВРСНР, гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон са 1) начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и 2) парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт. Безспорно е, че обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ, представлява парично обезщетение, дължимо от работодателя по силата на нормативен акт, доколкото дължимостта на същото не е обусловена от съгласие на страните по трудовото правоотношение, а следва ex lege при наличието на предвидения в хипотезата на нормата фактически състав (в случая обезщетението е дължимо поради закриване на част от предприятието на [фирма] - в несъстоятелност). Този вид обезщетения фигурират и в образеца, който Директорът използва за издаването на разпореждания за отпускане на гарантирани вземания.

В този смисъл е и съдебната практика по идентични на настоящия казуси: В Решение № 14 от 18.01.2019 г. на АдмС - П. по адм. д. № 913/2018 г., потвърдено с Решение № 13301 от 8.10.2019 г. на ВАС по адм. д. N5 2365/2019 г.,

VI о. се приема, обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ подлежи на отпускане от страна на Директора на Фонда като гарантирано вземане. Дължимостта на това обезщетение в нито един момент не е поставена под въпрос, а спорът касае единствено техният размер.

В настоящия случай в полза на жалбоподателят не е присъдено дължимото му обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, а с Разпореждане № 4505-40-646 от 21.04.2021 г., Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, въз основа на заявление-декларация, на осн. чл. 26, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗГВРСНР, е отпуснато гарантирано вземане в общ размер на 628 лв., със сума за изплащане 497.05 лв., като той счита, че обжалваният административен акт е постановен и при липса на мотиви, защо е изплатена сума по малка от претендираната от него, поради което не е спазено изискването за форма на административния акт.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок за оспорване по чл. 149, ал. 1, вр. ал. 3 от АПК и от надлежна страна, по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществуването на спора съдът намира, че е основателна предвид следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, но при неспазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове

съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

В разглеждания случай очевидно между страните има спор относно правото на жалбоподателя на отпускане на гарантирано вземане на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 4 от ЗГВРСНР.

Спорът се концентрира единствено относно размера на гарантираното вземане.

При определяне на правото, размера и основанието на гарантираното вземане, административният орган действа в хипотезата на оперативна самостоятелност, а при издаване на административен акт, административният орган е длъжен да изложи приетите за установени от него правно релевантни факти, за да обоснове избора на едно от няколкото възможни решения в обхвата на действие на приложимия материален закон /в този см. т. 2 от ТР № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г./. Неизлагането на фактически съображения в конкретния случай на издаден при оперативна самостоятелност административен акт се определя от съдебната практика, като съществено нарушение на административно-производствените правила, защото възпрепятства ефективното осъществяване на съдебен контрол върху законосъобразното /правилно/ упражняване на представените властнически правомощия и издаването на акт в съответствие с целта на закона.

Съдът установи, че в конкретния случай, оспореното Разпореждане № 4505-40-646 от 21.04.2021 г. на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите" към Националния осигурителен институт, с което въз основа на заявление-декларация с вх. № Ц4502-21-218 от 25.09.2020 г., на осн. чл. 26, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗГВРСНР, на жалбоподателя е отпуснато гарантирано вземане в общ размер на 628 лв. със сума за изплащане 497.05 лв., не съдържа /не се излагат/ никакви фактически основания относно обстоятелство защо се отпуска гарантирано вземане в общ размер на 628 лв., а сумата за изплащане е 497.05 лв. Няма данни съдържащите се в преписката доказателства да са подложени на обсъждане.

Безспорно фактическите основания за издаването на акта следва да се сочат в самия акт, което е императивно изискване на разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Липсата на такива в процесния административен акт е съществено нарушение на изискването за форма на административния акт /чл.59, ал.2, т.4 от АПК/ и представлява самостоятелно отменително основание по смисъла на чл.146, т.2 от АПК. Липсата на фактически основания /мотиви/ на издадения индивидуален административен акт от една страна води до ограничаване правото на защита на адресата на акта да узнае въз основа на кои факти административният орган прилага съответните правни разпоредби, като приема, че следва да откаже помощ, а от друга страна възпрепятства и извършването на съдебната преценка относно материалната законосъобразност на оспорения акт. Действително, мотивите към административния акт могат да се излагат и в друг документ, различен от самия акт, но административният акт трябва да препраща към този документ, а такова препращане по делото липсва.

Видно е, че в случая не е спазено изискването за посочване на всички релевантни факти и обстоятелства във връзка с издаването на обжалвания индивидуален

административен акт. Мотивите на Разпореждането на практика се изчерпват с констатацията какви са видът и размерът на дължимите вземания. Как обаче Директорът на Фонда е стигнал до крайните си изводи, не може да се установи в ни най-малка степен от текста на Разпореждането. В частта, касаеща паричните обезщетения по КТ и други нормативни актове, относно обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ е посочено, че Директорът е преценил, че А. няма право на такова вземане. При наличие на множество доказателства относно дължимите, но неизплатени вземания, в т. ч. и това по чл. 222, ал. 1 от КТ, административният орган на по-силно основание е бил длъжен да посочи защо счита, че част от тези вземания са недължими и не следва да бъдат присъдени по реда на ЗГВРСНР. Като е пропуснал да стори това, Директорът на фонд „ГВРСНР“ е издал обжалваното Разпореждане при липса на форма, което е самостоятелно основание за неговата отмяна.

Поради това, че въпросът не може да бъде решен по същество, преписката следва да бъде върната на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, съобразно дадените указания за тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя, съдът следва да осъди ответника да заплати направените по делото разноски в размер на 10 лв. държавна такса и 500 лв. адвокатско възнаграждение, а в останалата част до сумата в размер на 610 лв. отхвърля като неоснователно и недоказано.

По изложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, Трето отделение, 71 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Г. А., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: обл. В., общ. В., [населено място], [улица], вх. „Б“, ап. 13, чрез Д. В. П., адвокат от САК, с адрес на дейността: [населено място],[жк], [улица], етаж 3, офис 14, Разпореждане № 4505-40-646 от 21.04.2021 г. на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, с което въз основа на заявление-декларация с вх. № Ц4502-21-218 от 25.09.2020 г., на осн. чл. 26, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗГВРСНР, на жалбоподателя е отпуснато гарантирано вземане в общ размер на 628 лв., а сума за изплащане е 497.05 лв.

ОСЪЖДА Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, да заплати на К. Г. А., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: обл. В., общ. В., [населено място], [улица], вх. „Б“, ап. 13, сумата в

размер на 550 /петстотин и петдесет/ лева, представляваща направени по делото разноси.

ВРЪЩА преписката на Директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, за издаване на ново разпореждане по заявление-декларация вх. № Ц4502-21-218 от 25.09.2020 г. на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към Националния осигурителен институт, съобразно дадените с решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

Съдия: